

תורה אור ב:

1. וְהָיְתָה זֹאת לָכֵם
לְהִזְכֹּת עֲוֹנוֹת לְכַפֵּר עַל
כִּי יִשְׂרָאֵל מָגְלָה אֶת־מַעֲשֵׂהָ
אֶת־בְּשֵׁנָה וְיָעֵשׂ כַּאֲשֶׁר
צִוָּה ה' אֱתֵם מִשְׁנֵה:

2. אֲשֶׁר צִוָּה י' אֶת מֹשֶׁה
בְּכָרִי שִׁי' בְּיוֹם זֹמַנֹּת אֵת
כִּי יִשְׂרָאֵל לְהִזְכֹּרֵי אֵת
הַקְּבוּנוֹת לִי בְּמִדְבָּר:

3. וְיָרָא י' לֹהַ
וְשֵׁב הַכְּהֵן בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי וְרָאָה וְהָיָה
שִׁפְתָּה תִּנְּנֶנּוּ בְּקִרְיֹת
הַבְּתוּלִים: וְיָרָא י' לֹהַ
וְכָא בְּהֵן וְרָאָה וְהָיָה
שִׁפְתָּה תִּנְּנֶנּוּ בְּתוּרֵי צִרְעַת
מִסְמָרֹת הָרֵא כִּי יִשְׂרָאֵל
קִמָּא:

וְהָיָה י' מִדְ

יְבִינוּ חֲנָאֵל

ואימא צואה דיום
הכפורים היא, כדכתיב
וישחט כאשר צוה ה' ורחיץ
דנין צוה דלפני עשיה
דכתיב צוה ה' והדר כתיב
לעשות, ובפרה נמי כתיב
אשר צוה ה' ואחר כך
כתיב ויקח אליך פרה,
לאפקודי יום הכפורים.
דעשיה קמיה צוה כתיבה,
ואימא צואה דקרבנות
דכתיב כיום צוה את בני
ישראל, והדר כתיב
לקריב את קרבניהם....

תום' ישנים

[illegible]

יְאִימָא צוה צוה דיוו"ב. וא"ת לישינ א"כ כל הי קראי למה י
 צוה לעשות לכפר ואין נראה לתוך דהשטא דהר גיה
 מדרשא דלעשות ולהי צריכ טריוויזו דאי מלכפר לחודיה ה"א כפרה
 מרבנות ואי מזה לחודיה ה"א כפרה נמי להי כח טריוויזו דהא

[illegible]

והדברי מלכסר קרצנות דלאו למעוטי קרצנות אלנו לרבווי דלא חמי
 לרצות ויס הכפוריס ואיחורו לעשות לכפר לפרה וקרצנות אי נמי י
 אצות פרה לא דלא כתב בה לשון עשייה ולכפר וקרצנות ואיטערין
 ויוה"כ דהי מנייחווס מסקת להכי כתב לעשות לאשמעינן דווקא זאז
 דעין צוואה שלטי עשייה כ' כלומר אע"ג דלא כתב כפרה לשון עשיי
 זאז כתב ויקחו אליו פרה וכל דיו עשייה לאפקוין ויוה"כ דדיני עשייה
 דלא תלדלכרי המתרן דמשני דמדדמי ליה ילפינן למאי איטערין זאז לעשות
 ויוה"כ ויו פרכת אימרו זאז וקרצנות ליה דנין זאז מנאו וקרצנות
 ויוה"כ ויו דלדיו פרישה לקדושה ולא הוה מאכרין וז פרה ד
 מנאוה דלפני עשייה דלדרכה כיון דנמלוים לא הוה כתב לעשות לא הו
 יעש כאשר זאז להכי איטערין לעשות ואי לא כתב אלנו וקרצנות הו"א
 עשייה וכל כתב אלנו לעשות לכפר ה"א לכפר וז יוה"כ לעשות
 וקרצנות אלנו מיתורא דרשין מלעשות לרצות וטפי הוה מיתור
 כוליה קרא ביוה"כ כדפריך הגמרא לעיל ומיחו יוסר נראה לי לומר
 שובא שכתמי ומה שהקשימו עליו הדר ביה מלעשות לא קשוי דע"כ
 לעשות ואלו דלא קמאר לעשות דלא הדר ביה לגמרי פרה ה"ק ר'
 דלא ח"א לא (הוה) כתב לעשות אלנו זאז (לא) הוה דפקא לי כתיב כתי
 ה"ה"מ ה"בא (ד"א"בא) דרבי י"ה. ככמה משני הוה וכן"א
 שלא לשמן וכו' עד וזה תנא דבי ר' ישמעאל ושב הסתן ו
 וכן כפ' התפלת (מה קד: כז: וס) בני יירה דלא משני הוה דשמיך ר'
 אחיס מאחיס משני כי הלא הי"מ ה"א ודלכאיה דממי ליה אע"ג דהדר
 חלבוט מלכות דלא תמיח ה"א פירכא לקיימיה דמעיקרא פריך
 והדר פריך לילך מלכות דאפילו אשת בן אחיו ולהכי אי לא הוה משני
 כפ"ק דמנחות ופירכא התפלת ויטין דלא הוה הקדושי השואה מעי
 דשאר קרצנות נמי ינבע פרישה אלל אין לפרש דקרצנות דוקא דה
 אע"ג דשבת לפניו הוה לא התפיל אלא חמישי"ס חמישי"ס דתלי בדי"א

[illegible]

שבעת ימים פרק ראשון יומא

ואימא לואא דקרננות. להנריך כל כהן העובד במקדש פרישה לקרננות נצור: וזו היא שיבה וזו היא ביאה. לרין גיירה שיה זה מזה מה שיבה חולץ וקופה וטח אף ביאה חולץ וקופה וטח: ואימא פרישה דקרננות. כגון קרננות יחד דחמי צבן בצמה מחמומת

וכפר עליו הכהן: (א) מי ידעין כי
מסרמי. והלא ע"י פייס היו עובדין
גדלמתינן לקמן (דף נ"ג.) הכי
גרסינן אמרי אלמה לא ניבעי
פרישה לכולה ממסרב לא אלמה
אלמה לא בתמיה אינן יכול לומר
בזן פרישה הכי יש לומר על כל בית
אב של שומת החלווקין לימי שבת
לשמש איש שומת הסיפסו כל בית אב
שבעת ימים קודם שיהיו הקבוע לו
דבר הקבוע לו זמן. ויה"כ מדבר
הקבוע לו זמן המלושים שנאמר (שמות
מ) ביום החדש האשון בחדש לחדש
תקיע וגו' והוא היה שמיי למלושים
הנוסע פסע אחת בשנה. מלושים
פסע אחת הוא דהו בשנה: אי חג
הפסח. כלומר יש לך לומר שעל חג
הפסח נאמר הואיל ופתח זו מחילה
בכל מקום אל על חג הסוכות הואיל
ומרוסו מלכותו כסוכוה ולולב וענדרה
וניסוך המים: ליום א'. בשביל יום
שמיי לבדו: ואימא שמיי. עשרת:
הוא כסוכו. כאשר עשה ביום הזה:
כוס. לא הנריך פרישה אלא לדוגמא:
לענין

אלא דנין פרישת שבעה ליום אחד מפרישת שבעה
שבת שבעה לשבעה מפרישת שבעה ליום אחד ואימא
ליום אחד הוא דנין דבר שאין קדושה לפניו מדבר
דנין דבר שיש קדושה לפניו מדבר שאין קדושה
הוא השתא דבר שאין קדושה לפניו בעי פרישה
לא כל שכן אמר רב משרשיא לא הוה כתיב כזה
מידי דעיקר גזל לא בעי פרישה טפל ידידה בעי
אמר שמיני ^הרגל בפני עצמו הוא הני מילי לענין
פז"ר

לעשות לכפר זה יוה"כ וחו לא כדפרין מעיקרה ולהכי כתב אז
לעשר ארמא איה איה לנשוא זה יוה"כ כדכב ביה יעש וכוני ביה איה
פחות כדי למטע פרה דאי לא כתב אלף איה לכפר ה"א איה זה פרה
כח אלף עשיה כמו יוה"כ לאכופין פרה כלל כתב עשיה ומשני
טעמי עדיפא למיפק מהתם דלוא שלה כתב ממקי עשיה דידה כדתר
במביבא ברישא ברישא איה ומיורן זה נ"ל יותר מן הראשון וא"ת
לא היה איה נרדן למיכתב אלף איה לכפר ומיורדש איה פרה לכפר
נרדן אותו מזה יס לומר אי לא כתב אלף איה לכפר ה"א ע"כ איה
בשמותה לטערה ולא היה מלי לשניו כדשנין דין לוואה דלפני עשיה
ליה לוואה דלפני עשיה אלף לאחר עשיה כאשר עשה איה כמו ביוה"כ
ודיה דמרינן איה דלפני עשיה מזה דלפני עשיה איה יוה"כ דלאחר
קרבנותו פרישמו לקדושה אלף פרה לא דין כפרה וצין קרבנות
לרביי קרבנות הכי כתב אז פרה איה ומי ה"א לעשות לכפר
הדבר ביה מדרשא דלעשות ולא דריש אלף איה לכפר ומתרי קושיא
ודבר ביה דהלעשות הכי משמע זה מעשה פרה ולא כתב פרה
ויחזק איה לעשות לדורות כפרה ומלעשות איה מידי אלף משום
ויחזק לעשות דנפקא לן פרה מדכתיב דה לוואה לפני עשיה כמלואים:
(דף ד. וס.) פריך נגמר עני דאש מעון תחטאת ופיסול
משני כי הכא וי"ל דסמך איעוד נגמר עניו מעונו דשמיטת קול
יעוד נגמר ברישא מבראיתא וקשה דביבמות פ' כ"ד (דף טז.) גבי דין
שפירק איה איה מלכו וי"ל דהתם לא שייך למיפק ועוד שפירק יליף
לרביי מעריות וינאח אפילו אשת אחיו מאמי מיהו אשת לן אחיו לא
איה איה היכא דליכא דמי ליה הוה ארץ למיפקר כלשון ועוד כדפרין
בראשונה איה פריש למיפקר ועוד: **אמא** כפרה דקרבנות. פירוש
יוה"כ גמי פרישה דקרבנות הוא: **דנין** דבר שאין קדושה אפניו.
דקושט שבה בהנינו וחינוא ודרי ודרי יס דקושט שבה דלפניו:

התחמם לים ילפון. וכן מתוך בעירוני פרק מי שפליטתו (דף נא), אבל בפ"ק מנחות (דף קכז) ובפרק תבא דמסות (דף יג) ובפ"ק ב"ב (דף ק) לא מתוך הכי ממי שכלל אליו וישנה ח"כ: ואימא ספרי קדושות. מי שם ידיו מזהבית חתני תולעו או יותר מזה וכן כי דעו דבר הכתוב על זמן. והנה בית שמוע לטל אלא שפליטתו:

מסורת הש"ס

(א) פירושו: מלך יבמות ח:
מדר.ה. מכות יג: הוריות ח:
מנחות ד. מה: חולין פה.
בבבית לז. נדה כב:
(ב) סוכה מת. וש"ה. ג) ז"ל
דליכא. ד) ז"ל דליכא.

הגהות מהר"י

לנרא
(א) ישיב דיה מי ידעין
וכו' נייב עי' לקמן דף כו
ע"כ גרס"י דיה אם רעה
להקריב ופי' מה שגרסם
שם על הגליון:

מוסף רש"י

ושב הכהן ובא הכהן.
מותר ילדין גזרה שיה
משיכה לציאה כמו דהוי
מזריחו שיה או מזריחו
ציאה (גזרה כז): דלע"ג
גזרה דמו קרף להלד, כיון
דמזריחו כציאה סב
משתעי דייעין כהי גז"ש
יבמות יז וט"ז רש"י טרובי
(א) בשרובי.

יום' ימים

[illegible][illegible]